

Sygn. akt V KS 20/22

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **P. K.**

oskarżonego z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 lipca 2022 r.

skargi obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa [...],

uchylającego wyrok Sądu Okręgowego w B.

z dnia 17 lipca 2020 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić skargę bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć oskarżonego P. K. kosztami sądowymi postępowania w przedmiocie skargi na wyrok sądu odwoławczego.**

UZASADNIENIE

W akcie oskarżenia wniesionym do Sądu Okręgowego w B. w dniu 30 czerwca 2015 r., P. K. został oskarżony o to, że:

„I. w okresie od 1.09.2006 do 30.08.2007 w S., I., M. i B. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „M.” K. P. zs. w S. ul. Z., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru, czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, posługując się nierzetelnymi dokumentami w postaci faktur vat wystawionymi przez podmioty gospodarcze (...) przedłożył w Urzędzie Skarbowym deklaracje

podatkowe VAT-7, poświadczając w nich nieprawdę co do okoliczności nabycia złomu na łączną kwotę 78.492.897,98 zł brutto, w tym podatek VAT w kwocie 10.189.489,63 zł (...)"

na łączną kwotę 83.052.336,23 zł brutto, w tym podatek VAT: 14.976.650,78 zł czym naraził podatek od towarów i usług na uszczuplenie w łącznej kwocie 114.984 zł tj. o przestępstwo określone w art. 56 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt. 2 kks przy zastosowaniu art. 8 kks;

II. W okresie od 1.09.2006 do 30.08.2007 w S., I., M. i B. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „M.” K. P. zs. w S. ul. Z., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru, z góry powziętym zamiarem wystawił nierzetelne faktury vat na rzecz podmiotów gospodarczych (...), które wykorzystał do sporządzonych przez siebie deklaracji podatkowych VAT – 7 podając w nich nieprawdę co do okoliczności sprzedaży złomu wystawiając na ich rzecz (...) faktury VAT na łączną kwotę 83.052,336,23 zł brutto, w tym podatek VAT: 14.976.650,78 zł tj. o przestępstwo określone w art. 271 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

III. W okresie od 4.09. do 20.08.2007 w I., w ramach działalności gospodarczej podmiotu PW "M." P. K. zs. w S., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, oraz wspólnie i w porozumieniu z A. P. i inną osobą, wobec której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, poprzez wystawienie faktur VAT opisanych w pkt I ppkt A.B.C zarzutu pomógł do przenoszenia korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych opisanych w tym zarzucie w kwocie 16.328.295,81 zł , w ten sposób, że środki pieniężne wynikające z płatności faktur przelał z rachunków nr [...] oraz nr [X.] prowadzonych w bankach B. [...] SA oraz [...] Bank SA dla P.W. "M." K. P. na rachunek bankowy firmy P.H.U. „S.” A. P. o nr [Y.] prowadzony w B. [...] S.A. w kwocie 969.104,65zł, na rachunek bankowy firmy PHU A. P. M. o nr [Z.] prowadzony w B. [...] S.A. w kwocie 6.425.313,58zł , na rachunek bankowy firmy "E. [...]" A. i E. P. SC o nr [Ż.] prowadzony w B. [...] S.A. w kwocie 8.933,877,58zł, które to środki bezpośrednio po zaksięgowaniu zostały wypłacone gotówkowe i przeniesione w nieustalone miejsce przez co uniemożliwił ich wykrycie lub zajęcie,

tj. o przestępstwo z art 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 12 kk”.

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 17 lipca 2021 r., sygn. akt III K [...], orzekł:

„1. oskarżonego P. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt. 1. z tym ustaleniem, że naraził na uszczuplenie podatek Vat w kwocie 11 1 17 657 zł, to jest za winnego popełnienia występku z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37§ 1 pkt. 2 kks przy zastosowaniu art. 1 kks i za to w myśl art. 37§ 1 pkt. 2 k.k.s. na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na 400 (czterysta) złotych

2. oskarżonego P. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt. II. z tym ustaleniem, że działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to jest za winnego popełnienia występku / art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności

3. na podstawie art. 2 k.k. orzeka, że wykonaniu nie podlega kara pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego P. K. w pkt. 2 wyroku, a wykonaniu podlega kara pozbawienia wolności orzeczona w pkt. 1 wyroku

4. oskarżonego P. K. uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. III aktu oskarżenia.”

Apelacje od tego wyroku wnieśli: obrońca oskarżonego P. K. oraz Prokurator Okręgowy w B. na jego niekorzyść.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa [...], zaskarżony wyrok uchylił i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Skargę od tego wyroku złożył obrońca P. K., wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt I i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W ugruntowanym orzecznictwie Sąd Najwyższy nie raz podnosił, że przedmiotem skargi z art. 539a § 1 k.p.k. mogą być tylko te wyroki sądów

odwoławczych, które zostały wydane w postępowaniu zainicjowanym aktem oskarżenia wniesionym po dniu 30 czerwca 2015 r. (zob. np. postanowienia z dnia: 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16, OSNKW 2016, z. 10, poz. 70; 22 listopada 2016 r., IV KS 2/16; 20 grudnia 2016 r., II KZ 45/16, 22 stycznia 2018 r., V KS 2/18). Takie ograniczenie temporalne możliwości wniesienia skargi wynika z art. 25 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 437- dalej jako nowela marcowa).

W rozpoznawanej sprawie akt oskarżenia wpłynął do Sądu Okręgowego w B. w dniu 30 czerwca 2015 r. (k. 8761, tom XLIV). Wobec tego, niezależnie od daty wydania wyroków przez Sądy obu instancji, bezspornym jest, że w postępowaniu odwoławczym zastosowanie miał przepis art. 437 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. oraz art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 27 września 2013 r. (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247, z późn. zm.). Przepis art. 437 § 2 k.p.k. w ówczesnym brzmieniu nie zawierał istniejących dopiero od dnia 1 lipca 2015 r. ograniczeń uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Sama zaś skarga, o której mowa w art. 539a k.p.k., wprowadzona nowelą marcową, nie mogła mieć zastosowania do tego postępowania.

W zaistniałej sytuacji skarga jest niedopuszczalna. Ze względu na przyjęcie skargi do rozpoznania, po jej przekazaniu Sądowi Najwyższemu i przeprowadzeniu kontroli formalnej, koniecznym stało się pozostawienie jej bez rozpoznania. Jako podstawę tej decyzji wskazać należy ogólną normę kompetencyjną z art. 27 k.p.k. a contrario w zw. z art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 noweli marcowej, dzielając argumenty wywiedzione w orzecznictwie, że ten rodzaj pisma nie mieści się w kompetencji funkcjonalnej Sądu Najwyższego z uwagi na warunek temporalny zawarty w art. 25 ust. 2 wskazanej noweli marcowej (szerzej: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2018 r., V KS 2/18).

[as]